

"L'instrument d'u

Neus Asensi té un físic familiar. És amicalment atractiu i està gairebé sempre il·luminat, un cos que deriva envers el record, perdut dècades enre, de la joventut de *pin-ups* mediterranis, aquelles actrius llatines que el cel·luloide va convertir en part del desig comú d'una generació. Neus Asensi, de 28 anys, sap que desperta evocacions físiques, intensitats dels sentits, però que, per altra banda, aquestes mateixes ones transmeten una sensació balsàmica. És a dir, l'actriu és conscient que el seu atractiu "és dels que donen confiança". I és cert, el compàs carnal que va traçar l'anatomia d'aquesta jove amb llavis relaxats va decidir que li inspiraria un magnetisme aromàtic i tranquil com la brisa grega, però també tan profund i dolç com el descans d'una gata.

—Vostè ha dit alguna vegada que creu que té un físic accessible. Què hi vol dir?

—Que penso que l'espectador pot considerar-me maca, però no enlluernadora. Vull dir, que possiblement els papers de la protagonista guapa de la pel·lícula seran per a una altra (riu).

—Però vostè ha fet papers de guapa.

—Sí, però condicionats. He fet de minyona o de prostituta entranyable. Eren papers de dona atractiva, però agradable. Però no de dona fatal, o captivadora, o alguna cosa semblant.

—Desitja un paper d'aquests?

—No, home, no especialment, era només un comentari. Estic contenta amb el que he fet fins ara.

—I què ha fet?

—Algunes coses de cinema i televisió.

—Quines coses?

—De televisió, molta comèdia de situació segons el model americà. Allò que es coneix al medi com *sitcom*. He participat en bastants episodis d'*Habitación 503* i *Ay, señor, señor*, la telecomèdia d'Andrés Pajares. També vaig tenir l'oportunitat d'actuar al costat de Paco Rabal i Arturo Fernández a *Truhanes*. I per a les autonòmiques, he acabat una comèdia televisiva anomenada *Unisex*, que, per als espectadors, encara no ha vist la llum.

—Se sent còmoda fent aquest tipus de producte?

—La televisió et dona la popularitat. Això té importància, segurament més de la que pot semblar a primera vista. Els directors cinematogràfics, a banda dels càstings, es fixen bastant en les noves actrius que participen als diferents espais televisius per a poder tenir en

EL TEMPS
entrevista Neus
Asensi, una de les
joves actrius
catalanes que
més empenten
per destacar en el
delicat panorama
del cinema i la
televisió.

compte joves elements per a les seves pel·lícules. És sobretot en aquest sentit que m'interessa la televisió. Perquè com a mitjà en si mateix, tot i que desprèn unes possibilitats inqüestionables per a un actor, és normal que es desenvolupi dins del seu context una certa rigidesa creativa. A més a més, el *zapping* és un enemic molt perillós, molt deslleial. La millor alternativa és compaginar cinema i televisió, si és possible. Es complementen bé.

—En quin sentit?

—La televisió et dona allò que el cinema et nega. És a dir, un seguiment de treball continuat, uns ingressos també regulars, tenir assegurada gairebé sempre una gran audiència... Per altra banda, el cinema t'ofereix el canvi constant, poder estar dintre de personatges oposats o l'emoció de la inseguretat.

—I al principi, vostè va fer primer cinema o televisió?

—Ni l'una cosa ni l'altra. Jo era ballarina.

—Clàssica?

—No, de ballet contemporani. Quan vaig acabar el BUP, em vaig adonar que en realitat no volia dedicar-me a desenvolupar una carrera acadèmica, perquè em sentia massa seduïda pel món de l'espectacle. Així doncs, vaig començar a perfeccionar el que jo sabia de ball per poder aconseguir un treball que m'agradés. I em vaig passar pel *music-hall*.

—Un inici peculiar.

—No t'ho pensis. El que t'ensenyes al *music-hall* és totalment aplicable a l'art que hauràs de demostrar a les pantalles de cinema o televisió. El que jo feia era teatre, inspirat per unes determinades concepcions musicades, però teatre en definitiva. A més a més, el *music-hall* és una manera molt difícil d'enfrontar-te amb el públic, requereix saber molt bé què fas, exigeix grans dosis de seguretat i confiança en una mateixa. És molt fàcil de perdre-hi el control, i aquí està la dificultat.

—I com va connectar amb el trampolí dels mitjans audiovisuals des d'un escenari de balls i plomes?

—Perquè un responsable de la sèrie televisiva *Crónica negra* va venir a l'Arnau, on actuava, i em va escollir per a fer un paperet. L'Arnau era com un prestatge per on desfilla ven actrius en potència. I a partir d'aquí, vaig continuar participant en una multiproducció televisiva anomenada *Eurocops*.

—Però això li va exigir abandonar Barcelona i traslladar-se a Madrid.

—Sí, sí, vaig haver de deixar el barri de Gràcia, on vivia, i anar cap a Madrid. Però és que

n actor és el cos"

REBECA CRESPO

a Barcelona, tot el que té a veure amb treballar d'actriu a televisió i, sobretot, a cinema, és tan complicat... Els catalans tenim un sentit de l'humor distint al de la resta de l'estat, i una manera de veure les coses molt nostra, molt pròpia. El Ventura Pons ho demostra amb les seves pel·lícules, que jo trobo molt divertides. Però és que fora de l'àrea social catalana, aquestes produccions ni tan sols s'estrenen. Crec que el cinema català ha d'entrar de fet dins del marc del moviment del cinema espanyol, perquè si no ho fa continuarà com ara: malvivint. Per això, perquè a Barcelona no vaig veure oportunitats, me'n vaig anar a Madrid.

—I allí va trobar *Álvaro Sáenz de Heredia*.

—Sí, amb ell vaig rodar *Chechu y familia*, pel·lícula on vaig poder treballar amb Fernando Fernán Gómez. Després vaig formar part de *Sevilla Connection*, amb els còmics Los Morancos, *Una chica entre un millón*, que va ser nominada a la millor pel·lícula al festival de Peníscola, i una sèrie B de la qual estic especialment satisfeta, *Cautivos de la sombra*.

—Per què està més contenta d'aquest projecte que no d'altres?

L'actriu Neus Asensi va desenvolupar un dels seus treballs més coneguts en 'Una chica entre un millón', pel·lícula que va ser candidata al principal guardó del Festival de Cinema de Comèdia de Peníscola. També ha participat als films *Chechu y familia*, *Sevilla connection* i *Cautivos de la sombra*. I ha treballat a les sèries televisives *Crónica negra* i *Ay, señor, señor*.

—Perquè una persona de l'espectacle ha de fer molts treballs obligada per necessitats alimentàries, i, de vegades, té sort i participa en projectes que de debò l'interessin. Aquest n'era un. El meu personatge era una puta drogoaddicta que tenia un caràcter especialment atraient. Era un paper construït amb distintes peces, cosa que s'agraeix.

—I què és el que menys agraeix una actriu?

—Que la rebutgin professionalment. Perquè l'instrument primer de treball d'un actor és el cos, i si et diuen que no a una feina, la inseguretats que t'atrapa és molt major que la que pugui patir qualsevol.

—I està el cinema estatal en condicions d'oferir, no excepcionalment, opcions comercials i creatives excitants als seus treballadors?

—Ho té, i ho tenim, malament. No existeix indústria i les pel·lícules subvencionades, habitualment no estan pensades per a crear taquilla. Si no s'insisteix a buscar la complicitat necessària entre guions enginyosos, gustos del públic i necessitats comercials, el cinema de l'estat no s'estabilitzarà. I això no és un vaticini, és una certesa. **Joan M. Oleaque**